

en Skyldner har fraskrevet sig denne Ret overfor sin Kreditor. Men et saadant Afkald bør ikke være gyldigt, idet det i Regelen gives i en Situation, hvor Skyldneren staar i Nød og Trang og derfor ikke altid kan overse Rækkevidden af Afkaldet. Det foreslaas altsaa, at han til Trods for, at han mulig har givet Afkald, skal kunne gøre sin Udtagelsesret gældende lige indtil Udlægsforretningens Slutning, og Fogeden skal gøre ham opmærksom paa, at han har denne Ret. Derved er der givet Skyldneren en betydelig Beskyttelse, uden at den dog gaar videre, end det er fuldt forsvarligt.

Ved Ændringsforslag Nr. 21 bliver et gammelt Stridsspørgsmaal afgjort. Der blev ved første Behandling fremsat Ønske om at faa den paagældende Paragraf ændret, og der har indenfor Udvalget været Enighed om den Ændring, der nu foreslaas, og som sikkert betegner et væsentligt Fremskridt med Hensyn til Retsplejens Offentlighed — et Fremskridt, som jeg hilser med Glæde.

Et andet Fremskridt sker der, hvis Ændringsforslag Nr. 23 vedtages. Der gives herved Pressen en betydelig bedre Stilling, end den vilde have faaet efter Bestemmelsen, som den nu er affattet i Retsplejeloven. Det var en meget uheldig Bestemmelse, som i sin Tid indkom ved et Kompromis, og som egentlig ingen var tilfreds med. Ved det foreliggende Ændringsforslag gives der en klarere Regel, saaledes at Pressen i langt højere Grad vil være i Stand til at overse Stillingen, naar den ønsker at bringe Meddelelser fra en Retssag. Der er dog noget i dette Ændringsforslag, som jeg ikke er glad for, nemlig at Bøden for Overtrædelser kan gaa helt op til 10,000 Kr. Det er en meget kraftig Bøde, og jeg er noget ængstelig ved, at den sættes saa høj, men jeg har under de forhaandenværende Omstændigheder ment at maatte gaa med hertil, navnlig da Pressen som sagt vil faa et saa klart Kriterium at gaa efter, at jeg ikke tror, den i ret høj Grad vil være udsat for at begaa Overtrædelser af denne Paragraf; i hvert Fald skal der jo foreligge Forsæt eller grov Uagtsomhed, og naar det er Tilfældet, mener jeg, man kan gaa til den høje Bøde.

Jeg kommer saa til et Spørgsmaal, der ogsaa har været ret omtvistet og givet Anledning til en Del Debat. Det omhandles i Ændringsforslag Nr. 25, ifølge hvilket der gives de Underretssagførere, som ved Lovens Ikrafttræden har Beskikkelse som saadanne, Ret til at faa Beskikkelse som Landsretssagførere, naar de aflægger den Prøve, som er foreskrevet for alle, der efter

Retsplejelovens Ikrafttræden vil være Landsretssagførere, altsaa ogsaa for juridiske Kandidater, der jo hidtil har haft Ret til uden Prøve at blive Overretssagførere; ogsaa disse skal efter Retsplejelovens Ikrafttræden aflægge Prøve for at kunne procedere ved Landsretten. Man giver nu her, for at imødekomme et Andragende, der er indsendt fra dels Underretssagførerforeningen i Provinserne, dels Underretssagførerforeningen i København, Underretssagførerne Ret til at blive Landsretssagførere mod at aflægge denne Prøve. Jeg tror, at der derved er givet Underretssagførerne en saadan Indrømmelse, at de maa kunne slaa sig til Ro dermed. Mindretallet mener, at de skal kunne beskikkes som Landsretssagførere uden at aflægge Prøven, men vi har fra Flertallets Side ment, at dette vilde være for vidtgaaende. Naar de, der aflægger Prøven, faar Ret til at blive Landsretssagførere til Trods for, at de ikke har den Eksamen og Uddannelse, der hidtil har været krævet, vil der være givet alle dem, som virkelig har nogen Interesse af at procedere for Landsretten, ogsaa som 2den Instans, alt hvad de med Billighed kan forlange. For øvrigt tror jeg ikke, at det hele Spørgsmaal i Praksis vil have saa stor Betydning, idet Forholdet sikkert vil blive som nu, at de, der ikke bor i den By, hvor Landsretten har sit Sæde, som Regel ikke vil møde personlig for den, men overlade en af deres Kolleger, som bor det paagældende Sted, at give Møde. Under alle Omstændigheder mener Flertallet, at naar der gives Underretssagførerne Ret til at møde i 2den Instans, saafremt de aflægger Prøven, er der vist dem en saa væsentlig Imødekommen, som de med Billighed kan forlange.

Yderligere skal jeg ikke opholde mig ved Ændringsforslagene, idet jeg som sagt gaar ud fra, at de er begrundede saaledes i Betænkningen, at ærede Medlemmer, der ønsker at stifte nærmere Bekendtskab med dem, derigennem vil kunne gøre det.

Maa jeg til Slutning nævne, at der, som ogsaa omtalt i Betænkningen, er tilgaaet Udvalget forskellige Andragender, hvoraf vi har taget Hensyn til nogle, ikke til andre. Der indkom fra Dansk Kvindesamfund et Andragende, som jeg gerne vil omtale med et Par Ord. Det gik ud paa, at der i Retsplejeloven udtrykkeligt maatte blive fastslaaet, at Kvinder havde Adgang til alle de Embeder, som omtales i Retsplejeloven. Da det imidlertid først indkom, lige da vi skulde afgive Betænkning — ja, den var strengt taget afgivet, selv om den ikke var gaaet i Trykken — og da der paa Tingets